

Laura Finska wsoy Laura Finska wsoy Laura Finska wsoy Laura Finska wsoy

Laura Finska wsoy Laura Finska

Laura Finska wsoy Laura Finska wsoy Laura Finska wsoy Laura Finska wsoy

Laura Finska wsoy Laura Finska

LAURA FINSKA

MUUT
ESILLE TULEVAT
ASIAT

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© LAURA FINNSKA JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0-48710-5

PAINETTU EU:SSA

Omistan tämän romaanin:

kts. Oodin kierreportaat

*»Elämä on ihanaa, vaikka olemmekin
täällä kärsiäksemme. Minun mielestäni hän on rikkain,
joka voi eniten kärsiä.»*

– JEAN SIBELIUS

**EIRA – LASIPALATSI – TÖÖLÖ
– SÖRNÄINEN – KÄPYLÄ**

**EIRA – GLASPALATSET – TÖLÖ
– SÖRNÄS – KOTTBY**

Kevät ohjaa luonnon operettia, määrää linnut visertämään katolleni pikantteja lurituksiaan ja onkii stemmoja arjen murskeesta, tähän aikaan vuodesta päivät ovat silkkaa kukkeuden tuoksinaa, auringon kirstusta vapautettua ilkamointia, joka ei esitä vaateita vaan tuhlailee surutta omaisuuttaan, luminanssirehevyydessä kypsytettyjä kosiosikermiä, kunnes kaikki on yhtä krookuksen sirkulaaria hymniä, jippojaan tekevää yöttömyyttä ja pelotonta silmua.

Vedän sisuksiini parfymoitua älämölöä, ihmisiä, jotka haisevat hieltä, vastasyödyttä omeletilta, hiuskiinteeltä ja pesemättömiltä hampailta sekä erinäisiltä eriteiltä, jotka astuvat uumeniini tomuisilla kengillään ja puhuvat kaoottisuutta kylvävällä nuotilla, kunnes minun tekee mieli alkaa oikutella, mutten kuitenkaan tee niin, sillä mekaanikot ovat sörkkineet minua kyllicksi. Nytkähdän eteenpäin, vaikka olen kyllästynyt siihen, ettei minulla ole sananvaltaa tilanteeseeni, että näen samat pankit ja talot joka päivä, samat kundaliinijoogaajien

*ja koiranulkoiluttajien valloittamat viheralueet ja kivi-
jaloissa asiakasvirtaansa läähättävät ruokakaupat. Kier-
rän päivästä toiseen samaa kehää kuin rakki, joka jah-
taa häntäänsä irrationaalisuuden generoimassa luupissa.
Että ihan turha yrittää siinä lohduttaa, että kiskoja on
vaikka kuinka.*

*Nappeja painelevat sormet saavat minut availemaan
sisuksiani milloin minkäkin kadun laidalla, kaikki on
yhtä pitkittynyttä hikkaa, tahattoman refleksin yhtä-
mittaista värvettä, ja minä pysähtelen ja jatkan mat-
kaani noiden ulkoapäin annettujen impulssien akolyyt-
tinä kuin marionettinukke, joka heiluttelee veltoja raa-
jojaan umpimähkäisten nykäisyjen voimasta. Toisaalta
mitä kauemmin tilanteeni pysyy ennallaan, sitä turval-
lisemmalta se tietyllä tapaa tuntuu, sillä minun ei kos-
kaan aamuisin tarvitse miettiä, mitä valintoja joutuisin
päivän aikana tekemään; kaikki on ennalta määrättyä
ja näin ollen arkeeni muodostuu struktuuri, jota ilman
kupeksisin yhä lukemattomien vaihtoehtojen sousafoni-
sessa risteyksessä.*

*Ihmiset katsovat minua nenänvarttaan pitkin, käve-
levät ylitseni. Mutta heidän kannattaisi pitää varansa,
sillä ajolangoissa ritisee sähkö, jonka kautta ujuttaudun
älypuheliiniin ja lukulaitteisiin, ja täten ulottuvillani on
kaikki internetin tieto ja saasta.*

*Saavumme Eteläesplanadille. Asiakkaat nököttävät
makuvariaatioillaan mahtailevan jäätelökioskin edessä,
josta saa mielin määrin cantaloupe-, stracciatella- ja kir-
sikkapalloja, he toljottavat kylmäallasta mielenrauhaa*

koettelevan tenkkapoon partaalla eivätkä lopulta osaa tilata muuta kuin samaa pomminvarmaa vaniljaa, jota ovat syöneet turtumukseen asti, vaikka mielikuvissaan he valitsevatkin toisin, kokeilevat uhkarohkeita sekoituksia kuin uutta hiustyyliä.

Lastenvaunut työnnetään kainalooni, kakarat alkavat kutitella minua kyljistä ja olen vähällä ylikuumentua, sillä olen väsynyt äänien kimaraan, kuten niin moneen muuhunkin asiaan paikoillaan junnaavassa elämässäni; lähtisin toiseen suuntaan koska tahansa, jos sellainen olisi millään muotoa mahdollista, ja nyt sinä sanot, että senkus teet, mene jo äläkä marmata siinä, mutta minun kiskoni on pultattu kiinni kaupungin rihmastoon kuin juuristo, josta kasvit ottavat vetensä, ja kasveitta katoaa ilma, joka meitä ympäröi ja sen muassa kaikki sirkutuksensa nietoksissa kahlaavat linnut ja keskustan ekstaattinen kuhina.

Eräs interiööreissäni koheltavista matkustajista yrjööä kaaressa rintakehälleni, ja silloin muistan kuudennen linjan neuvon, ettei minun pitäisi antaa toisten polkea itseäni, sillä hällävälisellä elämänasenteella tulisi olemaan seurauksensa kuin nektarisella helteellä, joka kulkee armaskoukkua rajuilmojen kanssa, ja siksi minun pitäisi kuulemma ottaa vähitellen opikseni menneisyyden painolastista tai muuten kävisi vielä hullusti.

Rafael

KUN FAIJA ei ollut himassa, mutsi vietti enemmän aikaa ikkunan edessä ja tuijotti toisten talojen katoille. Kela-sin, että Vuosaaren lukaaleissa asui tylsää väkeä. Sellasia ihmisiä, jotka vieroksui valtavirrasta poikkeavia takki-valintoja ja kiersi kaukaa, jos näki mutsin räkättämässä Juhannusruusunkujan läheisyydessä. Ne raaputti tah-raa housuistaan, vaihtoi pakolliset lentopistekuulumiset ja koukkasi parkkihallista tasapainoiselta vaikuttavalle puistotielle. Ne tsiigas mua pitkään. Ja mutsia vielä pidempään. Niinku niiden käsitys idyllisestä asuin-alueesta olis järkkynyt pahemman kerran. Eikä ne nau-ranu muuten kuin someen päivitetyissä potreteissa.

Maalausteline sojotti olohuoneeseen lankeavassa valokeilassa. Mutsi ryysti kahvia vielä silloinkin, kun vastapäisessä rakennuksessa ängettiin kenkiä jalkaan ja tungettiin lapsia Škodan takapenkille. Se hyräili itekseen niinku aamut olis ollu venyvää kangasta, rouskut-teli palaneita paahtoleipiä ja kulki aamutakin helmat liehuen huoneesta toiseen. Tiedostin, että näillä leveys-asteilla vaadittiin tavallista stydimpää periksantamat-tomuutta. Mutsi silmäili keskeneräisiä luonnoksia ja puhalsi tupakansavua kadulle parvekkeen ikkunasta

ylpeänä niinku joku Édith Piaf. Porukka kipitti suoja-
teiden yli handsfreet viritettyinä ja tankkasi jotain blen-
dereillä soseutettuja vihersmoothieita. Mutsi tihrusti
savun läpi jalkakäytävälle ja repes naapureiden elämän-
hallintametoille.

Skutsin yllä kelluva aurinko lämmitti niskaa niinku
suurenuslasin alla käpristyvää filmirullaa. Pian alkais
kesäloma. Pääsisin vihdoon eroon Felixistä, Eliaksesta ja
muista. Fillaraisin biitsille suvirren päätteeks ja teki-
sin Vanessaan lähtemättömän vaikutuksen kroolaa-
malla Hietsun aallokossa. Mutsi tumpasi röökin tyh-
jään suolakurkkupurkkiin ja laski kahvikupin paperi-
nivaskan päälle, sivujen laidassa oli lukukelvottomiks
haalistuneita merkintöjä vuokrattavista näyttelytiloista.
Tykkäsin Vanessan profiilikuvasta ja venasin optima-
alista yv-momenttia. Puoliksi kumottu likööripullo löyh-
käs sohvapöydällä.

Kaavin kissanruokaa Estellen kippoon ja kelailin
eettisesti rankkaa kuvastoa, kun mutsi säntäili perpe-
tuum mobilena pitkin kämppää. Kääntelin metalli-
purkin kylkeä ja funtsin, että joskus nääkin karitsat oli
mutustanu apiloita vihreällä niityllä. Mutsi järsi pens-
selin vartta, puhalsi sähköisiä hiuksia pois silmiltään ja
kääri maaliroiskeiden täplittämät hihat ylös. Se ilmoitti
kiikuttavansa valmiit teokset johonkin äitiyttä repre-
sentoivaan juhlanäyttelyyn ja olin vaan, että surprise
vittu. Öljyvärit kärysi niinku joku olis työntänyt ruu-
veja sieraimiin.

– Kohta meikäläinen on kuule Arto Nybergissä.

Mutsi rojahti hajareisin keikkuvalle jakkaralle, dipas sormet veteen ja kaiversi kuoppaa savimöhkäleen keskelle. Se painoi poljinta jalallaan, niin että metallilevy pyöri ja saven pinta muuttui kierros kierrokselta tasaisemmaksi. Kelasin, ettei se olis huomannut, vaikka Estelle olis toimittanut kuolleen hiiren keskelle olohuonetta.

Mutsi vaati, että me poikettais jossain Arkadiankadun asunonäytössä. Sanoin sille, että not gonna happen, mutta hetken päästä me oltiin jo pihalla. Nolla-seiskat mölysi mölysi paskotussa bussikatoksessa. Jättyädyin mutsin jälkeen, ettei mua olis osattu yhdistää sen toikkarointiin. Auringonpaahteesta väreilevä asfaltti punoutui kiinni horisonttiin, kun mutsi sujahti M1:een umpeutuvasta väliköstä. Siirryin dataamaan vastakkaiselle puolelle käytävää.

Venytin kiinteistövälittäjän ojentamat suojukset lenkkareiden päälle ja sliippasin fledan edustuskelpoiseen kuosiin, kun mutsi riensi ihailemaan erkkeri-ikkunoita Tikkurilan värikartta kainalossa. Aukkaat pyrki säilyttämään hillityn habituksen ja köpötteli sisäpihalla lehtipersiljat kangaskasseissa. Välittäjä paineli otsaansa sitruunan tuoksuisilla kosteuspyyhkeillä ja höpötti tehokkaasti käytetyistä neliöistä. Mutsin ääni kajahteli seinistä niinku jostain viallisesta äänentoistojärjestelmästä.

Mun teki mieli sylkeä jonnekin, kahvinkeittimeen tai kukkaruokkuun tai sit olisin voinut vaan räkäistä kadulle sattumanvaraisen ohikulkijan niskaan. Mutsi kiiruhti ulos nokkelien tilaratkaisujen buustaamassa

vireystilassa. Se puristi mun kättä hämärässä rappukäytävässä ja lupasi, että kaikki järjestyis. Mutta tiesin, että se sanoi niin vaan siksi, että mulle tulisi parempi mieli. Koska mikään ei järjestynyt.

Metro sukelsi tunneliin. Mutsi tsekkas mobiilisovelluksesta säästötilin lukemat. Kelasin, ettei niillä summilla skriivattu nimmaria minkään tason kauppa-kirjoihin. Kanelikorpuilta tuoksuva mummo valisti haara-asennossa somettavaa mimmiä ja toittotti, että avioliitossa pitäis omaksua soveliaampi istuma-asento. Valonsäteet vilisi paljailla rataosuuksilla, kun mutsi step-pas käytävällä ja kieltäytyi noudattamasta protokollaa.

Kotiovella ohenteiden käry löi vasten naamaa. Estelle pujahti nojatuolin taakse niinku taikurin nyrkkiin sullottu liina. Valkoinen hännänpää keinahteli puolelta toiselle, kun mutsi pyyhälsi arvioimaan huonekalujen leveyttä ja sohi mittanauhalla eteen osuvia kohteita. Funtsin, että Luka olis neilannut vastaavat keissit, ja koodasin sille, että mutsi flippas. Kaks jätää tasapainotteli parkkiksella äkkinäisesti nytkähtelevän skuu-tin kyydissä. Hörpin guaranalla terästettyä euroshopperlitkua ja keskityin hengittämään niinku mutsi olis ollut vaan yks persoona muiden joukossa. Sisään. Ulos. Sisään. Ulos. Mutta lopulta hengitin vaan sisään. Vittu. Sinä keväänä kaikki tuntui siltä niinku joku olis työntänyt virkkuukoukkuja ikeniin.

Matilda

AAVA EI voinut käsittää, kun kieltäydyin kotibileistä, joissa oli lavoittain ilmaista juotavaa ja kylpytynnyri, jonne humaltuneet vieraat pissasivat: katsoivat viattomasti silmiin, vapauttivat sitten lantiopohjalihaksensa *aaaaah* ja antoivat lämpimän virtsan valua sisäreisiä pitkin klooriveteen. Psykomotorisesti levottomat juhlijat eivät ennättäneet kiinnittää huomiota keltaiseen ammoniakin katkuun, joka nousi poreiden seasta kuin hukkuvan käsi.

Oli vedettävä henkeä. Aava sytytti tupakan. Savu teki kierroksen vasempaan ja oikeaan keuhkolohkoon, keuhkorakkuloiden kautta verenkiertoon ja takaisin ylähengitysteihin. Aavan sieraimet väreilivät, kun huulilävistys peittyi harmaan tuhkalautan alle, mutta hän ei välittänyt, vaan nauroi kuin lokki, joka oli juuri onnistunut varastamaan hotdogin torilla istuvan lapsen kädestä. Petollinen höyry sulautui osaksi pölyn kyllästämää tuulenpuuskaa, joka pilkkoi sen osiin ja viskoi karkeiden hiukkasten (yli 10 mikrometriä) ruoskimalle taivaalle.

Aava sanoi lopettavansa tupakoinnin, hänen selkensä suoristui ja kasvot muuttuivat totisiksi. Siniharmaat silmät pistivät hiusten läpi kuin kaksi tikun

päässä olevaa kuulaa. Edellisellä kerralla *kaikki maailman ihmiset* (tällä hetkellä noin 7,9 miljardia) olivat kuitenkin muuttuneet vittumaisiksi alle vuorokaudessa ja hänen oli ollut pakko polttaa ihan vain *yksi* tupakka, ettei olisi vahingossa tappanut ketään. Tupakansavu sisälsi seitsemäntuhatta ainesosaa, joista yli kuusikymmentä oli syöpävaarallisia. Pidätin hengitystä, kun Aava puhalsi savua ulos. Hänen mielestään ylireagoin, mutta tupakointi laski elinajanodotetta kymmenellä vuodella ja joka toinen tupakoitsija menehtyi tupakan aiheuttamaan sairauteen, jos jatkoi tupakointia.

Otin ryhdikkäämmän asennon. Aava näytti siltä kuin olisi köllötellyt koko viikonlopun sohvalla elvyttävä aktiivihiilinaamio kasvoillaan ja syvähengittänyt rentouttavan instrumentaalimusiikin tahtiin. Hän ei tuntunut olevan millänsäkään siitä, ettei meillä ollut tänä vuonna kesälomaa. Haukottelin kämmeneeni. Olin nukkunut katkonaisesti, koska minua stressasi, etten tulisi selviytymään tulevista opinnoista; olimme päättäneet osallistua lääketieteellisen tiedekunnan hankkeeseen, jolla pyrittiin vastaamaan ennätykselliseen lääkeripulaan. Nopea valmistuminen houkutti meitä, vaikka se tarkoitti käytännössä yli-inhimillistä paineensietokykyä ja valvottuja öitä.

Päätepysäkillä raitiovaunukuljettaja otti esiin Marlboron punaisen askin ja sytytti savukkeen nojautuen kohti oranssinkeltaista liekkiä. Tulipäästä lensi viljejä kipinöitä Kuusitien silmukkaan ja kuljettajan posket menivät lommoille, joiden alle asettui varjo, yhtä

syvä kuin miehen hengitys. Mustan nahkatakkin olkapäät kohoilivat naurun rytmissä, kun hän jutteli HKL:n työntekijän kanssa juomasta, joka värjäsi kielen sini-seksi; hän harhaili asiasta toiseen vailla logiikkaa, roskalavojen huonekalulöydöistä politiikkaan ja spontaaniin iltapäiväseksiin. Nauraessaan hänen silmäkulmansa rypistyivät hetkellisesti kuin aurinko olisi häikäissyt häntä epämiellyttävästi kohtisuoraan.

Mies oli uhmakas ja lapsellinen, juuri sillä tavalla ärsyttävä kuin itsevarmat ihmiset ovat; hän sai ajo-vuoroon tulleen työntekijän myötäilemään mielipiteitään ja tirskkumaan keskinkertaisille vitseille, joita hän pohtimatta laukoi, kunnes kompastui epähuomiossa katukivetykseen ja horjahti kumoon. Mies nousi ylös pudistelematta housujaan ja jatkoi juttua siitä, mihin oli jäänyt. Keskustelun päätteeksi hän näpsäytti tupakantumpin maahan ja liiskasi sen maiharinkärjellään. Savuke sihahti polttavaan asfalttiin.

Sanottiin, että ihminen muodosti ensivaikutelmansa parissa sekunnissa; silloin oli oltava valmiina, inspiroitava toinen ajattelemaan esittelykelpoisia adjektiiveja (karismaattinen, timmi, suosittu, seksikäs, tms.), ja jos huomasi myöhemmin tulevansa toisiin aatoksiin, jos halusikin olla joku toinen, vaihtaa pukeutumistyyliään tai mielipiteitään, ei muuttumisleikki niin vain onnistunut.

Palautin mieleeni Yle Areenan dokumentin, joka käsitteli sosiaalisen kanssakäymisen mekanismeja. Ensikohtaaminen sinetöi sen, miten henkilöt asennoituisivat jatkossa toisiinsa (huom. on erityisen tärkeää

tiedostaa tähän toimintamalliin liittyvät virhemahdollisuudet). Subjektit elivät kahden sekunnin aikana muodostamiensa käsitysten varassa, jotka suodattuivat kunkin yksilön psyyken läpi; taustalla vaikuttivat senhetkisen mielentilan lisäksi aiemmat elämäkokemukset ja eletty historia. Näiden osatekijöiden punos määritteli lopulta kuinka ihmiset näkivät toisensa. Ensimmäinen kuva painui mieleemme kuin ala-asteen pihalla annettu leima: tuo on *aina* hiljainen, tuo on *aina* äänessä, tuo on *aina* myöhässä ym., ts. jokaisella oli oikeus yhteen versioon itsestään.

Luka

RAITIOVAUNUN nivelet venyivät kuin joku olisi soittanut haitaria, matkustajat tungeksivat käytävillä ja kiskot rahisivat, kun liikenne ruuhkautui tööttäileväksi letkaksi; töistä palaavat ihmiset olivat ärtyneitä kuin Nordean konttorin katonharjan väkäset, jotka töröttivät preussinsinistä horisonttia vasten, ja jossain töpöttivät kiireelle immuunit, talkkunan ja meijerivoin tuoksuiset vanhukset, jotka päättivät ylittää suojatien änyyteenyt ja iskivät hutisevat keppinsä noppakiviin ennättäen hyvällä tuurilla puoleenväliin asti... McDonalds'in® edessä maleksi kourallinen maahan sylkeviä nuoria, yksi tytöistä esitteli auringossa välkehtivää napakorua kavereilleen, kunnes järjestyksenvalvoja puuttui tilanteeseen ja kehotti teinilaumaa siirtymään syrjään ovien edustalta, hän viittooi kadun poikki, että tuonne noin olkaa hyvä, mutta tyttö hivutti vastalauseena paitansa kangasta yhä ylemmäksi.

Mainoskyltit kiilsivät kauppaeskkusten kyljissä, Monki ja Stadium – siimoja, joita viskottiin kävelykadulle siinä toivossa, että terävät koukut juuttuisivat tuntemattomiin housunlahkeisiin eikä tarvitsisi muuta kuin nykäistä! Edessäni avautuivat tutut näky-

mät, vasemmalla eduskuntatalon loputtomat portaat ja oikealla Kiasman kaareva seinä kuin pala lastua, nurmikolla loikoilevia lomalaisia, kirja tai eväsläppä kädessään, graavilohenpunaiseksi palaneita selkiä ja keskioivista sisään änkeäviä ihmisiä täyteen ahdetuine ostoskassineen, joiden sisälmykset paistoivat peruutuspeilistä: luomutaateleita ja pensasmustikoita. Raitiovaunu tuhahti ja haukkasi ilmaa kiinni vetäytyvien ovien raosta.

Vuoroa oli jäljellä kymmenen minuuttia. Odotin pääseväni lähtemään kotiin, koska olin suunnitellut hakevani metamfetamiinia Lammassaaren maastokätköltä. Wickriin ilmestyneessä viestissä kerrottiin, että minulle varattu erä oli jemmattu pitkospuiden alle vedenpitävään vakuumpussiin. Juopunut mies örisi Oopperatalon edustalla pysäkkikatokseen nojaten ja kohotti helakanpunaiset kasvonsa havahduttuaan raitiovaunun ryminään; mies pyysi muutamaa euroa käsi ojossa, napitti kauhtuneen flanellipaitansa ja vannoi, että rahat menivät verenpainelääkkeisiin, mihinkäs muuhunkaan perkele. Ohikulkijat peittivät sieraimensa hajustetuin rantein. Ratakiskojen kirahtelu ja soittokellon lyönnit säestivät vaunun lipumista markiisien varjoon; kauluspaidoissa hikoilevat liikemiehet nostivat espressokupin huulilleen ja avasivat kannettavansa, he hieroivat särkeviä otsiaan pyörivin liikkein, selasivat meilejään ja poistuivat sitten minimalistisiin kerrostalokolmioihin, joiden ikkunoissa kukkivat narsissit kasvoivat suorina ja tervelatvaisina kuten heidän lapsensa – tulevat veron-

maksajat – Tommy Hilfigerin malliston verhoamien olkapäiden alla.

Käpylänaukio täyttyi keväisistä pyöräilijöistä, maltilliset helsinkiläiset olivat villiintyneet ja ajoivat ilman kypärää... Järsin jokaisen kynnen vuorollaan sirpin muotoiseksi. Joskus mietin olisinko koskaan alkanut käyttämään kamaa, jos en olisi yläasteella tavannut Böndeä, kolmekymppistä miestä, joka opetti minua piikittämään Myyrmäen juna-aseman portaikossa ja käveli keskustasakin ilman kenkiä. Bönden kuolemasta tulisi huomenna kolme vuotta, pitäisi käydä sytyttämässä kynttilä Tikkurilan graffitiseinän viereen; olin muistotilaisuuden jälkeen käynyt maalaamassa siihen Bönden muotokuvan, jossa hän kökötti metroaseman alikulkukäytävässä plektra hampaiden välissä ja kitara polvea vasten tuettuna.

Vaunuun nouseva nainen loikkasi kuralammikon yli kuin olisi ajatellut sen johtavan sähköä, joka kulki raitiovaunujen yllä kaiken aikaa, valmiina milloin tahansa purkautumaan hopeisena välähdyksenä kaupungin yllä. Hän puikkelehti käytävän perälle vitamiinivettä hörppien ja säilytti tasapainonsa tärisevillä katuosuuksilla, vaikkei ottanut tukea tolpastä. Tarkistin vauunun Pohjolanaukion päatepysäkillä: lattialla kiemurteli punainen hius kuin pätkä viskoosilankaa.

Irrotin kaupunkipyörän telineestä ja poljin hiekkatielle, jonka laidalla hyvinvointiorientoituneet jalkapalloilijat verryttelivät karvaiset pohkeet hölskyen ja hikoillen kuin kevään herättämät purot, kun valmentaja vihelsi nuhdellen pilliin.

*Sellainen hänen maailmansa oli, ei punaista lankaa, ei johdonmu-
kaisuutta, ja olin varma, että äiti olisi ollut kanssani samaa mieltä:
elämä oli rykelmä ohikiitäviä jaksoja.*

Laura Finskan esikoisromaani on väriä, melua, kaaosta ja kielellistä
taituruutta huokuva tarina kolmesta nuoresta ihmisestä ja kau-
pungista heidän ympärillään.

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-48710-5